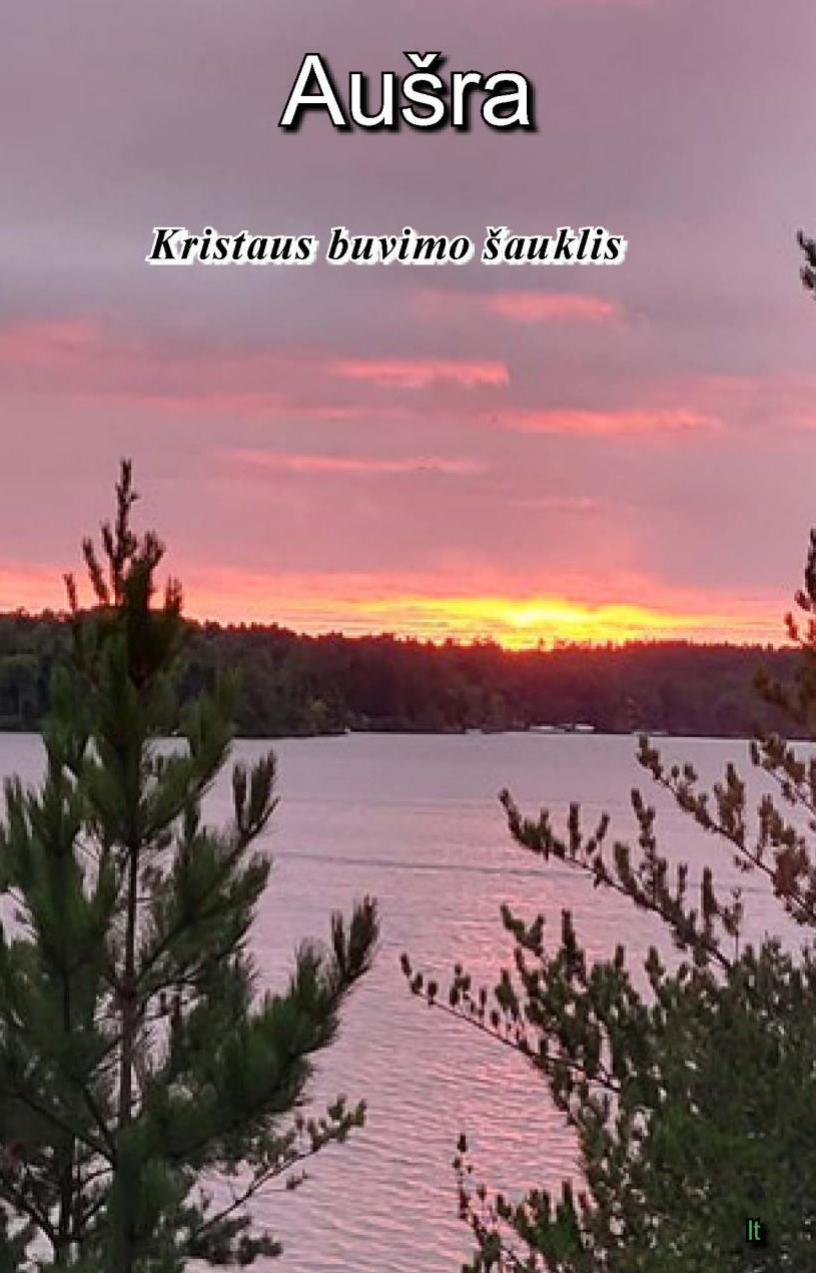

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas „Aušra“

2026 m. balandis

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
GYVENIMAS IŠ MIRUSIŲJŲ	2
BIBLIJOS STUDIJOS	13
PRISIKĖLIMO VILTIS	13
ATIDUOKITE CEZARIUI IR DIEVUI	16
BŪKITE KAIP VAIKAI.....	19
MOKYKITE ŠEIMĄ.....	21
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA	24
MOKINYSTĖS APRAIŠKOS	24

Sekite kartu savo Biblijoje!

Gyvenimas iš mirusiųjų

**„Pirmiausia jums perdaviau tai, ką ir aš gavau:
kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal
Raštus; kad buvo palaidotas ir trečią dieną
prisikėlė pagal Raštus.“
1 Korintiečiams 15:3,4**

Biblija nuo pradžios iki pabaigos skelbia doktriną, kurios niekur kitur nerastumėte: kad mirusiųjų ateitis bus susijusi su prisikėlimu. Visi Dievo įkvėpti rašytojai išreiškė savo pasitikėjimą Atpirkėju. Jie taip pat pareiškė, kad „ryte“, kai Dievas pašauks žmoniją iš kapų, jie prisikels, o nedorėliai nebevaldys žemės. Psalmistas mums sako: „Jie guli kapuose kaip avys; mirtis juos suės; o ryte teisieji viešpataus virš jų“ (Psalmių 49:14). „Ryte“ teisieji viešpataus, bet taip pat visi bus išlaisvinti iš kapo galios. Pranašai taip pat mokė apie mirusiųjų prisikėlimą, o Naujojo Testamento autoriai visą savo viltį dėl ateities gyvenimo ir palaiminimų grindė juo. Apaštalas Paulius rašė: „Jei mirusieji neprisikels, tai ir Kristus neprisikėlė. O jei Kristus neprisikėlė, tuščia jūsų tikėjimas, jūs dar esate savo nuodėmėse. Tada ir tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę.“ 1 Korintiečiams 15:16–18

Mūsų Viešpaties prisikėlimas

Paulius kalbėjo apie Dievo galią, susijusią su Jėzaus prisikėlimu iš mirusiųjų: „Kokia yra jo galios didybė mums, tikintiesiems, pagal jo galingos jėgos veikimą, kurį jis parodė Kristuje, kai jį prikėlė iš mirusiųjų ir pasodino savo dešinėje danguje.“ (Efeziečiams 1:19,20). Jėzus pats savo mokiniams pranašavo savo

mirtį ir vėlesnį prisikėlimą, sakydamas, kad „jis turi eiti į Jeruzalę ir daug kentėti iš vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir raštininkų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti.“ Mato 16:21

Jėzaus Kristaus prisikėlimas buvo daugiau nei pabudimas iš mirties miego. Tai buvo jo išaukštinimas į aukščiausią visos visatos gyvenimo lygį – dieviškąjį. Jėzaus prisikėlimo padėtis apibūdinta taip: „Jis yra aukščiau už visus kunigaikštystes, valdžias, jėgas, viešpatystes ir kiekvieną vardą, kuris yra vadinamas ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimajame. Ir [Dievas] viską padėjo po jo kojų ir jį paskyrė bažnyčios, kuri yra jo kūnas, galva, visko, kas viską užpildo, pilnatvė.“ „Jis yra Kūno, Bažnyčios, Galva, kuris yra Pradžia, Pirmagimis iš mirusiųjų, kad visame kame turėtų pirmumą.“ Efeziečiams 1:21–23; Kolosiečiams 1:18

Nors mes negalime suvokti galios, susijusios su tokiu galingu veiksmu, kaip šis, mes galime ir turėtume džiaugtis daugybe Biblijos užtikrinimų, kad ta pati galia, kuri prikėlė Jėzų iš mirusiųjų, yra pažadėta padėti mums kiekvieną kartą, kai to reikia. Ši Dievo galia mums suteikiama proporcingai mūsų ištikimybei, aukojant savo gyvenimus kaip bendrai aukojantys su Jėzumi. Būtent į šią svarbią mintį Paulius nurodo, sakydamas: „Iš tiesų, aš viską laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo pranašumo: dėl kurio aš viską praradau ir laikau tai šiukšlėmis, kad laimėčiau Kristų.“ (Filipiečiams 3:8). Tada jis priduria: „Kad pažinčiau Jį [Jėzų] ir Jo prisikėlimo jėgą, ir bendrystę su Jo kančiomis, tapdamas panašus į Jo mirtį; jei kaip nors galėčiau pasiekti mirusiųjų prisikėlimą.“ Filipiečiams 3:10,11

Galinga Dievo jėga suteikia mums reikalingos stiprybės paaukoti savo gyvybes, jei kasdien

atsiduodame Jam kaip gyvos aukos (Romiečiams 12:1). Viešpats nenaudoja savo galios, kad priverstų savo tautą vykdyti Jo valią. Jei jie parodo pasiryžimą aukotis, Jis suteikia galimybę ir reikalingą stiprybę išverti išmėginimus, kuriuos gali sukelti Jo priėmimo gryninimo darbas. Apaštalas Petras išreiškė teisingą minties seką šiuo klausimu. Jis rašė: „Todėl nusižeminkite po galinga Dievo ranka, kad Jis jus paaukštintų tinkamu laiku; visą savo rūpestį atiduokite Jam, nes Jis rūpinasi jumis.“ 1 Petro 5:6,7

Paulius

Paulius pateikia išsamų pamokslą apie prisikėlimą savo laiške broliams Korinte (1 Korintiečiams 15:12–28). Pirma, jis įrodo, kad tikėjimas prisikėlimu yra krikščioniškosios doktrinos dalis, be kurios visa krikščioniškojo tikėjimo struktūra būtų bevertė. (1 Korintiečiams 15:12–19). Antra, įrodęs doktriną, jis parodo, kad mūsų Viešpaties prisikėlimas yra Dievo garantija prisikėlimo visai žmonijai, už kurią Kristus mirė. (1 Korintiečiams 15:20). Jis toliau įrodo šį faktą ir jo pagrįstumą, sakydamas: „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas.“ (1 Korintiečiams 15:21). Per žmogų Adomą mirtis atėjo visai žmonių šeimai, taigi per žmogų Kristų Jėzų prisikėlimo palaima tampa prieinama visiems.

Svarbu pažymėti, kad nors visiems žmonėms suteikiamas visiškas prisikėlimas iki tobulumo, tai nereiškia, kad visi gaus amžinojo gyvenimo palaiminimą, kuris bus siūlomas Kristaus tiesos ir teisumo karalystės valdymo metu. Amžinasis gyvenimas skirtas tik tiems, kurie sėkmingai išlaiko išbandymų ir bandymų laikotarpį, įrodydami savo vertumą pagal karalystės teisumo sąlygas. Visi, kurie įdės savo tikėjimą ir pasitikėjimą Kristumi ir kurie

išsiugdys tokį pat širdies charakterį kaip jo, bus „prikelti“. Jie gaus amžiną žmogišką gyvenimą. Būtent tai reiškia apaštalo žodžiai: „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus prikelti“ (1 Korintiečiams 15:22). Visi, kurie sėkmingai išlaikys charakterio ir paklusnumo dieviškajam įstatymui išbandymus po savo prisikėlimo iš mirties, gaus visą šio pažado pilnatvę.

Tai, kas pranoksta

Kaip minėta anksčiau, Paulius rašė, kad jis laikė „viską nuostoliu“, kad galėtų pažinti Jėzaus prisikėlimo galią. Jis neabejotinai turėjo omenyje Dangiškojo Tėvo galią, kuri yra prieinama jo tautai, kai jie aukoja savo gyvenimus kartu su Jėzumi, ir tolesnį Dievo tos galios panaudojimą bažnyčios labui „pirmojo prisikėlimo“ metu. Apreiškimo 20:6

Visos dabartinės sveikatos, patogumų, prestižo ar žemiškų džiaugsmų pranašumai bus niekas, palyginti su dvasine šlove. Mes, kaip ir Paulius, turėtume laikyti viską kitą mažai vertinga, mąstydami apie tai, kas buvo pažadėta visiems, kurie buvo pašaukti į tokį aukštą garbę. Tačiau tokia garbė gali būti mūsų tik tada, jei dabar bendraujame Kristaus kančiose. Kaip sakė apaštalas: „Tai, kas man buvo pelnas, aš laikiau nuostoliu dėl Kristaus.“ (Filipiečiams 3:7). Jei būsime ištikimi, patirsime galingą Dievo jėgą, kuri mus prikels iš mirusiųjų pirmojoje prisikėlimo dieną ir išaukštins mus į savo dešinę kartu su Kristumi. (Apreiškimo 3:21). Taigi, ištikimosios bažnyčios ateities paveldėjimas bus šlovės paveldėjimas, „šlovė, kuri pranoksta“. 2 Korintiečiams 3:10

Lengvas vargas

Rašydamas apie šią temą, Paulius mums sako: „Mūsų lengvas vargas, kuris yra tik akimirksnis, mums duoda daug didesnę ir amžiną šlovės svorį; nes mes nežiūrime į tai, kas matoma, bet į tai, kas nematoma; nes tai, kas matoma, yra laikina, o tai, kas nematoma, yra amžina.“ (2 Korintiečiams 4:17, 18). Čia apaštalas mums rodo, kad tik tie, kurie visiškai atsidavė Dievui, supras ir įvertins šį dangiškąjį pašaukimą Kristuje Jėzuje. Kalbėdamas apie tai, ką Jėzus mums suteikia, Paulius toliau teigė: „Kurį Dievas paskyrė auka per tikėjimą jo krauju, kad parodytų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo, per Dievo kantrybę; kad parodytų, sakau, šiuo metu savo teisumą: kad jis būtų teisingas ir teisintų tą, kuris tiki Jėzumi.“ Romiečiams 3:25,26

Apaštalas Paulius mums rodo, kad dėl prisikėlimo reikės laikytis tam tikros tvarkos. Pasakęs, kad „visiems“ bus suteikta galimybė „būti atgaivintiems“, jis teigia: „Bet kiekvienas savo eilės tvarka: Kristus – pirmieji vaisiai.“ (1 Korintiečiams 15:23). Pirmųjų vaisių klasė, ištikimi Kristaus simbolinio kūno nariai, bus pirmieji pagal tvarką ir rangą. (1 Korintiečiams 12:12,27). Jei jie bus ištikimi, susiję su Kristumi aukodamiesi per šį gyvenimą, jie bus „pirmųjų vaisių“ klasės dalis. „Argi nežinote, kad visi, kurie esame pakrikštyti į Jėzų Kristų, esame pakrikštyti į jo mirtį? Todėl mes esame palaidoti su juo krikštu į mirtį, kad, kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes gyventume nauju gyvenimu. Nes jei esame sujungti su juo jo mirties panašumu, taip pat būsime ir jo prisikėlimo panašumu.“ Romiečiams 6:3-5

Kvietimas tapti pirmųjų vaisių klase prasidėjo prieš šimtmečius, kai mūsų Viešpats Jėzus – Bažnyčios galva – prisikėlė iš mirusiųjų. Iš tiesų, jis buvo

„pirmasis“ ir aukščiausiasis tarp pirmųjų vaisių. Nuo tada „mažoji tikinčiųjų kaimenė“ tikėjimu dalijasi Atpirkėjo auka. Šie žmonės buvo pašvęsti arba atsidavę Viešpačiui ir tapo bendrais paveldėtojais su Kristumi. Apie juos Paulius rašė: „Jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai, Dievo paveldėtojai ir bendri paveldėtojai su Kristumi, jei tik su Juo kenčiame, kad ir kartu būtume pašlovinti.“ „Jei esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Romiečiams 8:17; Galatams 3:29

Dievo paguoda

Tie, kurie siekia patekti į pirmųjų vaisių klasę, buvo paskatinti šiam veiksmui daugybe brangių Dievo pažadų. „Jei mes mirėme su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo, žinodami, kad Kristus, prisikėlęs iš mirusiųjų, daugiau nemiršta; mirtis nebeturi valdžios virš jo.“ (Romiečiams 6:8,9). Tai dar vienas Dangiškojo Tėvo galingos jėgos pavyzdys. Ši jėga, susijusi su mūsų Viešpaties Jėzaus prisikėlimu, sustiprina mus prieš kiekvieną priešą „ “ puolimą. Ji pakeičia baimę drąsa ir suteikia naujų jėgų pavargusiems. Tačiau tuo pačiu metu Dievo jėga neizoluoja mūsų nuo būtinų išbandymų ir patirčių, nei apsaugo nuo kančių dėl teisumo. (1 Petro 4:12-16). Atvirkščiai, ji padeda mums laukti Viešpaties ir kantriai išverti iki galo. Mato 24:13

Tai iš tiesų yra palaiminta viltis ir paveldėjimas visų Dievo tautos narių, kurie trokšta toliau eiti mūsų brangiojo Viešpaties Jėzaus pėdomis. Jie buvo užantspauduoti „šventąja pažadėtąja Dvasia“, kuri Dievo Žodžiu ir apvaizda liudija, kad jie yra „priimti į mylimąjį“ (Efeziečiams 1:13,6). Branginkime šiuos pažadus: „Visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs. Jūs ne gavote vergijos dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote įvaikinimo Dvasią, kuria

šaukiame: „Abba, Tėve“. Pats Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.“ „Mylimieji, dabar mes esame Dievo sūnūs, ir dar neatsiskleidė, kuo būsimė; bet žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsimė panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.“ Romiečiams 8:14–16; 1 Jono 3:2

Pirmųjų vaisių, Kristaus klasės galvos ir kūno, prisikėlimas iš mirusiųjų yra tik pirmasis etapas, vykdant pažadą apie ateities gyvenimą žmonijai per mirusiųjų prisikėlimą. Dieviškasis pažadas yra toks: „bus mirusiųjų prisikėlimas, tiek teisiųjų, tiek neteisiųjų“ (Apaštalų darbai 24:15). Kristus „nugalės visą viešpatavimą, valdžią ir galią“, kad mokytų visus žmones teisumo, tiesos ir meilės. „Jis turi viešpatauti, kol visus priešus padės po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis.“ 1 Korintiečiams 15:24-26

Vėl atsistojimas – atsigavimas

Biblijoje žodis „prisikėlimas“ randamas tik Naujajame Testamente. Tai yra graikų žodžio anastasis vertimas, kuris reiškia „atsistojimą“, „atsigavimą“, „pakėlimą“. Kiti graikų kalbos žodžiai vartojami, kai kalbama apie laikiną tų, kurie buvo stebuklingai pažadinti iš mirties, bet vėliau vėl mirė, pažadinimą. Taip buvo su Lozorius ir kitų pažadinimu, kur nei graikų kalbos žodis „anastasis“, nei jo atitikmuo anglų kalboje „resurrection“ nėra vartojami. Žr. Jono 12:1.

Mūsų Viešpaties duota „išpirka už visus“ užtikrina visiems galimybę visiško prisikėlimo [anastasis] (1 Timotiejaus 2:5, 6). Apibrėžti prisikėlimą kaip reiškiantį tik trumpą gyvenimo atgijimą, po kurio vėl mirštama, reikėtų apriboti Dievo galią, taip pat ir Jo planą žmonijai. Tikroji šio žodžio reikšmė apima mintį apie

visišką visko, kas buvo prarasta, atkūrimą. Žmonija prarado žmogiškąjį tobulumą ir pateko į žemyn vedančią spiralę, kuri vedė prie moralinio nuosmukio, ligų, skausmo ir galiausiai mirties. Mūsų Viešpats Jėzus mirė, kad atgautų viską, kas buvo prarasta, todėl prisikėlimo pažadas yra pažadas atkurti tai, kas buvo prarasta ir vėliau išpirkta. Luko 19:10

Norėdami įvertinti visą žodžio „anastasis“, kuris reiškia atkūrimą arba prisikėlimą, jėgą, turime prisiminti, kaip giliai žmogus nukrito. Visiškas atkūrimas, kurį žmonijai užtikrino jų Atpirkėjas, bus visiškas ir pilnas visko, kas buvo prarasta, atgavimas. Žinoma, buvo prarasta gyvybė, bet kartu su ja – ir visa ją lydėjusi degradacija – protinė, moralinė ir fizinė – pasiekusi kulminaciją visišku išnykimu, tai yra mirtimi. Dėl savanoriškos aukos ir vėlesnio pasaulio Gelbėtojo, mūsų Viešpaties Jėzaus, prisikėlimo, visi norintieji ir paklusnūs žmonių šeimos nariai, esant teisingam Kristaus klasės, galvos ir kūno, valdymui, Mesijo karalystės metu galės džiaugtis visišku „ “ – pakilimu į didingas tobulumo aukštumas ir į Dievo atvaizdą bei panašumą.

Grįžimas į tobulumą

Tūkstantmetė Kristaus karalystė taps prisikėlimo diena visai žmonijai (Apreiškimo 20:4, 6). Tačiau žmonija nebus priversta pasiekti to didingo dvasinio ir moralinio tobulumo, kuris Kristuje prieinamas visiems. Kai mirusieji prisikels iš kapų, jie turės bendradarbiauti ir dalyvauti veikloje, susijusioje su jų pačių prisikėlimu į tobulumą. Kape nebuvo galimybės to daryti. Kaip mums sako Raštai: „Ką tik tavo ranka randa daryti, daryk tai iš visų jėgų; nes kape, kur tu eini, nėra nei darbo, nei sumanymo, nei žinių, nei išminties“ „Nes mirtyje nėra tavęs prisiminimo: kas kape tau padėkos?“ Ekleziasto 9:10; Psalmių 6:5

Jono 5:28, 29 skaitome: „Ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo [Jėzaus] balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, – į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė pikta, – į teismo prisikėlimą.“ Koks palaimintas patvirtinimas, kad visi, esantys kapuose, bus pažadinti mirusiųjų prisikėlime. Bus dvi klasės, kurios bus pažadintos, ir skirtingomis sąlygomis. Kaip jau nurodėme, tie visiškai pašvęstieji, kurie ištikimi iki mirties, išeis iš mirties į tobulą, dangišką gyvenimą. Jie gaus dieviškąją prigimtį, kuriai mirtis nebeturės jokios galios ar kontrolės. Apreiškimo 2:10; 2 Petro 1:4

Likusi žmonijos dalis bus pažadinta teismui, arba išbandymo laikotarpiui, kurio metu jie turės galimybę visiškai prisikelti ir atsigauti nuo nuodėmės bei mirties. Jie privalės laikytis tūkstantmečio teismo dienos nurodymų. Jie turės geriausias sąlygas pažinti Dangiškąjį Tėvą per Kristaus, galvos ir kūno, vedimą. Pranašas rašė: „Dykuma ir vieniša vieta džiaugsis dėl jų; ir dykuma džiūgaus ir žydės kaip rožė. ... Tada atsivers aklujų akys, ir atsivers kurčiųjų ausys. ... Ir ten bus greitkelis, ir kelias, ir jis bus vadinamas Šventumo keliu; ... Ir Viešpaties išpirktieji sugrįš ir ateis į Sioną su giesmėmis ir amžina džiaugsmu ant savo galvų: jie gaus džiaugsmą ir linksmumą, o sielvartas ir dejonės pabėgs.“ Izaijas 35:1, 5, 8, 10

Ši nuostabi Šventojo Rašto ištrauka atskleidžia, kaip žemė bus atkurta iki tobulumo, kurį Dievas jai numatė. Žemė vėl taps džiaugsmingu namu ir nuostabiu rojumi žmonijai. Mesijo karalystė ne tik pakels žmoniją, bet ir atneš tobulumo palaiminimus žemėje. Dievas numatė visus savo plano poreikius ir pasirūpins visais savo žmogiškosios kūrinijos poreikiais. Jis pažadėjo išgelbėti žmoniją iš Šėtono

galios ir jo akis apakinančios įtakos. Apreiškimo 20:1-3

Kristaus karalystės palaiminimai galiausiai atvers akis akliesiems, tiek fiziškai, tiek simboliškai. Visas nežinojimas, prietarai ir prietarai bus pašalinti. Visi įgys tikslų žinojimą apie Tiesą, susijusią su dieviškuoju charakteriu ir savybėmis, ypač su Dievo meile. Todėl tikrasis Viešpaties pažinimas užpildys visą žemę „kaip vandenys dengia jūrą“. (Izaijo 11:9). Ne tik žmonių kūnai bus išgydyti, bet ir jų protas bei širdys bus panašiai išlaisvinti iš nuodėmės vergijos. Tai yra Mesijo karalystės tikslas ir didis darbas. Įkūrus karalystę, taikos, džiaugsmo ir gyvenimo palaiminimai pradės tekėti visiems žmonėms. Džiaugiamės, kad Dievas turi planą visam pasauliui, kuris apima visų dalykų, atskyrusių žmoniją nuo Jo meilės, pabaigą. „Jie nebesimokys vienas kito, nei vienas kito brolio, sakydami: ‚Pažink Viešpatį‘, nes visi mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio.“ Hebrajams 8:11

Apreiškimo knygos autorius Jonas regėjo šias sąlygas vizijoje ir tarė: „Aš pamačiau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo, ir jūros nebebuvo. Ir aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująjį Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyrui. Ir aš išgirdau galingą balsą iš dangaus, sakantį: „Štai, Dievo palapinė yra su žmonėmis, ir Jis gyvens su jais, ir jie bus Jo tauta, ir pats Dievas bus su jais ir bus jų Dievas. Ir Dievas nušluos visas ašaras nuo jų akių; ir nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei skausmo: nes ankstesnieji dalykai praėjo. Ir tas, kuris sėdėjo sosto, tarė: „Štai, aš darau viską nauja.“ Ir jis man tarė: „Rašyk, nes šie žodžiai yra tikri ir ištikimi.“ Apreiškimo 21:1-5

Žmonija vėl viešpataus žemėje ir galės gyventi taikoje ir džiaugsme amžinai. Visi bus iki galo išmokę pamokas, pagrįstas Jėzaus žodžiais, kuris sakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis. ... Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Morkaus 12:30, 31

Meilė yra pagrindinė malonė, kurią žmonija turės išmokti ir įgyvendinti. „Meilė yra Dievo įstatymo išpildymas“ (Romiečiams 13:10). Visi, kurie nori amžinai gyventi tobulame pasaulyje, turės pasiekti šią meilę. Šis charakterio bruožas, kurį Dievo įstatymas nustato kaip gyvenimo sąlygą, yra tobula meilė. Galiausiai šis įstatymas turi valdyti visas Dievo protingas būtybes, kurios gaus amžinąjį gyvenimą. Kai žmogus bus visiškai atkurtas pagal Dievo atvaizdą, kiekvienas žmogus mylės Jį, Jo mylimąjį Sūnų ir visą žmonijos brolystę.

Lazaro mirties metu Jėzus stengėsi paguosti jo gedinčią seserį Mortą. „Jėzus jai tarė: ‚Tavo brolis prisikels.‘ Morta jam atsakė: ‚Žinau, kad jis prisikels per prisikėlimą paskutinę dieną.‘ Jėzus jai tarė: ‚Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas; kas tiki mane, tas, nors ir mirtų, gyvens; ir kas gyvena ir tiki mane, tas niekada nemirs.‘“ (Jono 11:23–26). Su viltimi laukiame to laiko, kai šie nuoširdūs žodžiai visiškai išsipildys kiekvienam žmogui visoje žemėje.

Biblijos studijos

Balandžio 5 d. pamoka

Prisikėlimo viltis

**Pagrindinė eilutė: „Dabar Kristus prisikėlė iš numirusių ir tapo pirmagimis iš tų, kurie užmigo.“
1 Korintiečiams 15:20**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Korintiečiams 15:12-28**

Jeigu yra pirmieji vaisiai, turi būti ir „vėlesnieji vaisiai“. Logika yra akivaizdi. Apaštalo Pauliaus samprotavimai apie prisikėlimą yra įtikinami ir sudaro tvirtą teologinį mūsų krikščioniškojo tikėjimo pagrindą.

Kristus prisikėlė iš mirusiųjų – ne alegorine prasme. Jis tiesiogine prasme prisikėlė iš mirusiųjų. Jis pats liudijo: „Aš esu Tas, kuris gyvena, ir buvau miręs, ir štai, aš gyvas per amžius.“ (Apreiškimo 1:18). Kadangi Jis gyvena, mūsų viltis dėl gyvenimo po mirties nėra trumpalaikė, bet reali. Kaip tikrai visi mūsų protėviai mirė Adome, taip tikrai visi bus prikelti Kristuje. „Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus prikelti.“ 1 Korintiečiams 15:22

Paulius korintiečiams skelbė žinią, kuri atitiko jo ankstesnį mokymą šia tema. Atėnų Areopage jis pasakė vieną iš įsimintiniausių pamokslių, užrašytų Šventajame Rašte. Kalbėdamas apie prisikėlimą, Paulius paskelbė, kad Dievas „nustatė dieną, kurią teisiai teis visą pasaulį per Žmogų, kurį Jis paskyrė. Jis visiems tai užtikrino, prikeldamas Jį iš mirusiųjų“ (Kai jie išgirdo apie mirusiųjų prisikėlimą, vieni iš jų tyčiojosi, o kiti sakė: „Mes dar kartą išklausysime tave

šiuo klausimu“ (Apaštalų darbai 17:31, 32). Jėzaus prisikėlimas suteikia užtikrinimą, kad visiems bus suteikta galimybė turėti amžinąjį gyvenimą. Dievas „prikėlė iš mirusiųjų mūsų Viešpatį Jėzų, kuris buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltas dėl mūsų išsteisinimo“ (Romiečiams 4:24, 25). Jėzaus prisikėlimas iš mirusiųjų yra mūsų išsteisinimo pagrindas. Tai yra mūsų vilties dėl gyvenimo po mirties pamatas.

Keista, bet kai kurie broliai Korinto bažnyčioje skelbė šokiruojantį teiginį. „Jei gi skelbiama, kad Kristus prisikėlė iš mirusiųjų, kaipgi kai kurie iš jūsų sako, kad nėra mirusiųjų prisikėlimo?“ (1 Korintiečiams 15:12). Kaip galėjo būti, kad krikščionys neigė prisikėlimo doktriną? Ar jie buvo neišsilavinę? Mes manome, kad ne. Korinto prisikėlimo neigėjai greičiausiai buvo aukštą išsilavinimą turintys sadukiejai, atsivertę į krikščionybę. Jų sekta turėjo savitą sampratą, kad prisikėlimo nėra!

Paulius pasinaudojo šiuo faktu savo naudai, gindamasis nuo žydų persekiojimo. „Paulius, supratęs, kad viena dalis yra sadukiejai, o kita – fariziejai, sušuko taryboje: „Vyrai ir broliai, aš esu fariziejus, fariziejaus sūnus; dėl vilties ir mirusiųjų prisikėlimo aš esu teisiamas! Kai jis tai pasakė, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo nesutarimas, ir susirinkimas susiskaldė. Sadukiejai sako, kad nėra prisikėlimo, nėra nei angelų, nei dvasių, o fariziejai tiki ir vienu, ir kitu.“ Apaštalų darbai 23:6-8

Apaštalų knygoje rašoma, kad „Dievo žodis sklido, ir Jeruzalėje labai padaugėjo mokinių, o daugelis kunigų [kurie daugiausia buvo sadukiejai – žr. Apaštalų darbų 5:17] atsivertė į tikėjimą.“ (Apaštalų darbai 6:7). Pauliaus įtikinami argumentai buvo labai svarbūs siekiant paneigti sadukiejų klaidingą supratimą. Mes

dėkojame Dievui už aiškesnį supratimą apie Kristaus atperkamąjį darbą ir prisikėlimo viltį.

Atiduokite Cezariui ir Dievui

**Pagrindinė eilutė: „Jėzus jiems atsakė:
„Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o
Dievui – tai, kas priklauso Dievui.“ Ir jie stebėjosi
Juo.“**

Morkaus 12:17

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Morkaus 12:13-17**

Mes taip pat stebimės Jėzaus išmintimi ir mokymais. Mūsų pagrindinė eilutė tapo įvairių krikščioniškų šalių kasdienio kalbos dalimi. Praėjus dviem tūkstantmečiams po to, kai Jėzus ištarė šiuos žodžius, jie vis dar skamba kaip didi tiesa.

Pagrindinėje eilutėje matome, kaip vienas kito nemėgstantys fariziejai ir erodiečiai susivienijo, kad pagautų mūsų Viešpatį į spąstus. Jų žodžiai buvo veidmainiški. „Jie pasiuntė pas jį keletą fariziejų ir erodiečių, kad pagautų jį jo pačių žodžiais. Atėję jie tarė jam: „Mokytojai, mes žinome, kad esi teisingas ir nesirūpini niekieno nuomone. Nes Tu nesivadovauji išore, bet tikrai moki Dievo kelio. Ar teisėta mokėti mokesčius Cezariui, ar ne? Ar turėtume juos mokėti, ar ne?“ (Morkaus 12:13,14). Jų žodžiai buvo veidmainiški, giliai įsišakniję jų širdyse. Jie nė akimirkai netikėjo, kad Jėzus „tikrai moko Dievo kelio“. Supratęs jų piktus kėslus, Jėzus atsakė: „Kodėl mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigus.“ Tada jie atnešė Jam denarą“ (Mato 22:18, 19). Tai, kad fariziejai ir erodiečiai atnešė Jam denarą, buvo dar vienas jų apgaulės įrodymas.

Žydų šekelis buvo moneta, skirta šventyklos tarnystei. Denaras buvo romėnų moneta. Romėnų mokestis buvo mokamas denarais. Jėzaus priešai, turėdami tą monetą savo piniginiėje ir siūlydami ją vietoj šekelio, parodė, kad patys tikėjo, jog mokėti Cezariui duoklę yra teisėta. Todėl jų pretenzijos buvo melagingos.

Paėmęs monetą į rankas, Jėzus ją parodė visiems matyti. Jis paklausė: „Kieno atvaizdas ir užrašas čia yra?“ Jie atsakė Jam: „Cezario.“ Tada Jėzus jiems atsakė: „Atiduokite Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui – tai, kas yra Dievo.“ Ir jie stebėjosi Juo. (Morkaus 12:16, 17). Mato Evangelija priduria, kad tada jie „paliko Jį ir nuėjo savo keliais“ (Mato 22:22). Jie patys pakliuvo į savo pačių spąstus; jų sąmokslas žlugo ir yra užrašytas kaip pamokantis pavyzdys amžiams.

Kaip krikščionys šiandieniniame sumaišytame pasaulyje, susiduriame su prieštarais klausimais dėl savo tikėjimo praktikos. Priešingos filosofijos bando pasinaudoti Šventuoju Raštu, kad sustiprintų savo poziciją. Kai mus traukia į įvairias puses, Kristus ir jo mokymai lieka mūsų inkaro. Pirmiausia tarnaukime Dievui, mūsų Kūrėjui. Sekime Jėzaus paprastais mokymais apie meilę Dievui ir meilę artimui. Mylėkime net savo priešus! Jėzus sakė: „Aš sakau jums, kurie klausotės: mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už tuos, kurie jums piktadariauja. Tam, kuris suduoda jums per vieną skruostą, atsukite ir kitą. O tam, kuris atima jūsų apsiaustą, neatimkite ir tunikos.“ Luko 6:27–29

Auksinė taisyklė spinduliuoja savo ryškia šviesa mūsų kasdienio gyvenimo kelyje. „Kaip norite, kad žmonės elgtųsi su jumis, taip ir jūs elkitės su jais.“ (Luko 6:31).

Atiduokime „Cezariui“ tai, kas jam priklauso pagal įstatymą, o Dievui – viską, kas yra mūsų.

Būkite kaip vaikai

Pagrindinė eilutė: „Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip mažas vaikas, tas į ją neįeis.“
Morkaus 10:15

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Morkaus 10:13-16

Atrodo labai neįprasta, kad Jėzaus mokiniai barė tuos, kurie prašė Mokytojo palaiminimo mažiesiems vaikams. Galbūt jų reakciją paskatino ilga mokymo diena, konfliktas su fariziejais ar jautri diskusija apie skyrybas. Galbūt jie bandė apsaugoti mažuosius nuo tokios suaugusiems skirtos temos. Galbūt jie buvo pasinėrę į savo būsimus vaidmenis karalystėje. Kas sėdės Jėzaus dešinėje, o kas – kairėje? Tai nebuvo laikas, kai reikėjo nukreipti dėmesį nuo mažų vaikų. Priešingai, Jėzus buvo nepatenkintas tuo, kuria kryptimi ėjo jo mokiniai. Jie praleido esminį dalyką apie karalystę ir jos hierarchiją.

Nepatenkintas Jėzus įsakė: „Leiskite vaikams ateiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė. Tikrai sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip vaikas, tas į ją jokiū būdu neįeis. Ir Jis paėmė juos į rankas, uždėjo ant jų rankas ir palaimino juos.“ (Morkaus 10:14-16). Ką Jėzus turėjo omenyje sakydamas: „Tokie yra Dievo karalystė“, kuri įkūnijama mažuose vaikuose?

Jie buvo pakankamai maži, kad Jėzus galėtų juos paimti į rankas. Jėzus patyrė kažką panašaus, kai buvo dar visai jaunas. „Žiūrėkite, Jeruzalėje gyveno

vyras, vardu Simeonas, ir šis vyras buvo teišus bei pamaldus, laukdamas Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo ant jo. Ir Šventoji Dvasia jam buvo apreiškusi, kad jis nematys mirties, kol pamatys Viešpaties Kristų. Taigi, vedamas Dvasios, jis atėjo į šventyklą. Kai tėvai atnešė Kūdikį Jėzų, kad atliktų su Juo, kaip numatyta įstatyme, jis paėmė Jį į rankas, palaimino Dievą ir tarė: „Viešpatie, dabar Tu leidi savo tarnui ramiai išeiti, kaip Tu pažadėjai; nes mano akys pamatė Tavo išgelbėjimą, kurį Tu paruošei visų tautų akivaizdoje, šviesą, kuri atneš apreiškimą pagonims, ir Tavo tautos Izraelio šlovę.“ Luko 2:25–32

Tokie mažyliai, kuriuos palaimino Jėzus, turėjo širdies ir minčių nekaltumą. Neturėdami cinizmo, prietarų, rasizmo, nacionalizmo, godumo, neapykantos ir kitų puolusio žmogaus trūkumų, jie įkūnijo širdies tyrumą, meilę ir pasitikėjimą, kurie vyraus Dievo karalystėje.

Izaijo vizija apie taikią karalystę rodo aktyvų „vaikiškų“ širdžių vaidmenį. „Vilkas gyvens su ėriuku, leopardas gulsis su ožiuku, veršelis, jaunas liūtas ir riebus jautis bus kartu; ir mažas vaikas juos ves. Karvė ir lokys ganysis; jų jaunikliai gulsis kartu; ir liūtas ės šiaudus kaip jautis. Žindomas kūdikis žais prie kobros urvo, o atjunkyto vaiko ranka įlīs į gyvatės lizdą. Jie nepadarys žalos ir nesunaikins visoje mano šventojoje kalnoje, nes žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengi ą jūrą“ (Izaijas 11:6–9). Būkite „kaip mažas vaikas“, nes tokių yra Dievo karalystė.

Mokykite šeimą

Pagrindiniai eilutės: „Šie žodžiai, kuriuos tau šiandien įsakau, tebūna tavo širdyje. Mokyk jų savo vaikus atkakliai ir kalbėk apie juos, kai sėdėsi namuose, kai eisi keliu, kai atsigulsi ir kai atsikelsi.“

Pakartoto Įstatymo 6:6,7

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Pakartoto Įstatymo 6:3-9**

Mūsų pagrindiniai eilutės pranašavo greitai besikeičiantį šiuolaikinį pasaulį. Mūsų pasaulis yra kupinas nuolatinių ir beprecedentinių trukdžių. Mobilieji telefonai laiko mus savo įtakos nelaisvėje. Valandos, praleistos vartant puslapius, rašant žinutes ir ieškant „gyvybiškai svarbios“ informacijos, prisideda prie dvasinių sutrikimų. 2024 m. Pasaulio sveikatos organizacijos ataskaitoje nustatyta:

- 11 % paauglių rodo problematiško elgesio socialinėje žiniasklaidoje požymių, palyginti su 7 % 2018 m. Tai ypač pasakytina apie mergaites – 13 % palyginti su 9 % berniukų.
- Probleminis naudojimas siejamas su prastesne psichine ir socialine gerove, didesniu narkotikų vartojimu ir miego sutrikimais, o visa tai didina pažeidžiamumą nerimui ir depresijai.

Klinikų specialistai pabrėžia, kad algoritmai, sukurti siekiant maksimaliai padidinti įsitraukimą, gali apsunkinti paauglių vis dar besivystančias savireguliacijos sistemas, didindami kompulsyvaus

naudojimo, lyginimosi nerimo ir kibernetinio priekabiavimo riziką.

Beveik visur, kur einame, matome suaugusiuosius pasinėrusius į savo telefonus, net vairuodami automobilį. Vaikai nuo pat ankstyviausių dienų sėdi prekių vežimėliuose ar restorano kėdutėse su savo skaitmeninės medijos pramogomis. Mes tikime, kad pertrauka nuo skaitmeninio pasaulio gali skatinti gerovę ir vidinę ramybę.

Mes nesmerkiame šių dienų technologinių stebuklų naudojimo. Tačiau mes pasisakome už raminantį balzamą, kuris tai kompensuotų. Šventajame Rašte jis apibūdinamas kaip „slaptavietė“, į kurią galime įžengti ir mėgautis ramybe, tylą bei išmintimi, kurią suteikia Dievo Žodis. „Kas gyvena Aukščiausiojo slaptavietėje, tas pasiliks Visagalio šešėlyje. ... Jis yra mano prieglobstis ir mano tvirtovė; mano Dievas, Juo aš pasitikiu“ (Psalmė 91:1,2). Kaip patekti į tą prieglobstį? Dar svarbiau, šiandienos pamokai, yra tai, kaip galime ten nuvesti savo vaikus?

Mūsų pagrindiniai eilėraščiai išmintingai pataria kurti dievobaimingą namų atmosferą. Šeimos Biblijos skaitymas turi giliai teigiamą įtaką gyvenimui. Tai prasideda nuo šeimos galvos, kuris turi branginti Dievo Žodį savo širdyje. Tada iš širdies kasdien kalbėkite apie Dievo įstatymo dorybes. Apsvarstykite psalmisto žodžius: „Viešpaties įstatymas yra tobulas, atveriantis sielą; Viešpaties liudijimas yra tikras, išmintingas paprastąjį; Viešpaties nuostatai yra teisingi, džiuginantys širdį; Viešpaties įsakymas yra tyras, apšviečiantis akis; Viešpaties baimė yra švari, išliekanti amžinai; Viešpaties sprendimai yra teisingi ir visiškai teisūs. Jie yra labiau trokštami nei auksas. ...

Be to, jais Tavo tarnas yra įspėjamas, o jų laikymasis duoda didelį atlygį.“ Psalmių 19:7-11

Supratę šio psalmės žinios galią, kaip galėtume siekti ko nors mažiau nei namų, pripildytų žinių apie mūsų Didįjį Kūrėją? Apaštalas Paulius buvo nuostabus dvasinis tėvas. Jis su meile pažymėjo: „Nors jūs turite dešimt tūkstančių mokytojų Kristuje, tačiau tėvų neturite daug; nes Kristuje Jėzuje aš jus pagimdžiau per Evangeliją.“ (1 Korintiečiams 4:15). „Tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nenusiviltų.“ (Kolosiečiams 3:21). Tegul mums bus suteikta malonė ir išmintis kiekvieną progą vesti savo vaikus prie Dievo Žodžio ir juo vadovautis.

Mokinystės apraiškos

„Nuolat prisimindami jūsų tikėjimo darbus, meilės pastangas ir vilties kantrybę mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, Dievo ir mūsų Tėvo akivaizdoje.“
1 Tesalonikiečiams 1:3

Kristaus mokiniai yra tie, kurie priėmė Jėzų kaip savo Atpirkėją. Be to, jie paskyrė savo gyvenimus dieviškajam tikslui, kurį Jis atstovauja, priimdami Jo kvietimą paimti savo kryžių ir sekti Jo pėdomis, net iki mirties (Mato 16:24). Žodis „mokinys“ reiškia „besimokantįjį arba mokinį“, o Kristaus mokiniai gauna mokymą iš Jėzaus, kurį jie priima kaip savo Mokytoją ir kurio nurodymai atspindi jų Dangiškojo Tėvo valią.

Jėzus apie Natanaelį pasakė: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!“ (Jono 1:47). Tai reiškia, kad Jėzaus laikais buvo tokių, kurie buvo laikomi izraelitais, bet iš tikrųjų jais nebuvo, nes jų gyvenimas nebuvo pakankamai suderintas su Izraelio Dievo valia. Dėl to jie nepriėmė Jėzaus kaip savo pažadėtojo Mesijo. Tas pats pasakytina ir apie dabartinį dvasinį Izraelį, sudarytą iš Kristaus mokinių. Yra „tikrų“ mokinių. Tačiau yra ir tokių, kurie tvirtina esą Jėzaus pasekėjai, bet yra mokiniai tik pavadinimu, nes nesilaiko Mokytojo mokymų.

Širdies nuoširdumas yra viena iš pagrindinių tikro mokinystės savybių. Nuoširdūs žmonės stengsis savo įsitikinimus išreikšti ne tik žodžiais, bet ir darbais. Apaštalas Jonas rašė: „Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ir liežuviu, bet darbu ir tiesa. Ir iš to mes žinome,

kad esame iš tiesos, ir užtikrinsime savo širdis prieš jį.“
1 Jono 3:18,19

Tesalonikos broliai, kuriems skirtas mūsų pradinis tekstas, akivaizdžiai buvo labai ištikimi „veiksmais ir tiesa“, įrodydami savo, kaip mokinių, išpažinimų nuoširdumą. Paulius pagyrė juos už jų tikėjimo darbus, meilės pastangas ir vilties kantrybę. Kiekvienas tikras Kristaus mokinys privalo turėti kalnus perkeliančią tikėjimą, būti kupinas meilės, kantrus ir ištvemingas tarnaudamas Viešpačiui, Tiesai ir broliams.

Tikėjimo darbas

Paulius pagyrė Tesalonikos brolius už jų „tikėjimo darbus“. Tai labai tinkamas posakis, nes ten, kur yra tikras tikėjimas, neišvengiamai bus su juo susijusių darbų. Jokūbas tai labai gražiai apibendrina, kai rašė: „Tikėjimas, jei neturi darbų, yra negyvas, būdamas vienas. Taip, žmogus gali pasakyti: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus; parodyk man savo tikėjimą be savo darbų, o aš tau parodysiu savo tikėjimą savo darbais“ (Jokūbo 2:17, 18). Pavyzdys, kurį Jokūbas panaudojo, buvo atvejis, kai į mūsų bendruomenę ateina vargšas brolis ar sesuo. (Jokūbo 2:15, 16). Jei tas asmuo yra ignoruojamas, tai atskleidžia darbų, kurie turėtų kilti iš tikro tikėjimo, trūkumą.

Tikėjimas veikia daugybe būdų. Savo laiške hebrajų broliams Paulius paminėjo daugelį iš jų. Cituodami ištraukas iš šio pasakojimo, skaitome: „Tikėjimu Abelis aukojo Dievui geresnę auką nei Kainas, kurį paėmė s ; ... Tikėjimu Nojus, Dievo įspėtas apie dar nematytus dalykus, su baime pasiruošė arką savo šeimos išgelbėjimui; ... Tikėjimu Abraomas, kai buvo pašauktas išeiti į vietą, kurią vėliau turėjo gauti paveldėjimu, pakluso; ... Taip pat tikėjimu Sara pati

gavo jėgų pastoti ir pagimdė vaiką, kai jau buvo per senas amžius; ... Tikėjimu Abraomas, kai buvo išbandytas, paaukojo Izaoką; ... Tikėjimu Jokūbas, kai mirė, palaimino abu Juozapo sūnus; ... Tikėjimu Juozapas, miršdamas, paminėjo Izraelio vaikų išėjimą ir davė įsakymą dėl savo kaulų; ... Tikėjimu Mozė, sulaukęs pilnametystės, atsisakė būti vadinamas faraono dukters sūnumi, verčiau pasirinkdamas kentėti su Dievo tauta, negu trumpam mėgautis nuodėmės malonumais.“ Hebrajams 11:4-25

Tai tik keletas tikėjimo apraiškų, kurias Paulius surinko iš daugelio Senojo Testamento veikėjų gyvenimų. Tada jis priduria: „Ką dar pasakyti? Nes man trūktų laiko pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną ir Jeftę; taip pat apie Dovydą, Samuelį ir pranašus: kurie tikėjimu nugalėjo karalystes, įvykdė teisumą, gavo pažadus, užčiaupė liūtų nasrus, užgesino ugnies jėgą, išvengė kardo ašmenų, iš silpnumo tapo stiprūs, tapo drąsūs kovoje, pabėgo svetimšalių armijas. Moterys gavo savo mirusiuosius atgaivintus.“ Hebrajams 11:32-35

Čia Paulius mini tikėjimo darbus tais atvejais, kai Viešpats atlygino ištikimiesiems taip, kad parodė savo pasitenkinimą jais. Tada jis tęsia: „Kiti patyrė žiaurių pajuokų ir plakimų, taip, be to, pančių ir kalinimo; jie buvo užmėtyti akmenimis, supjaustyti pjūklų, gundomi, nužudyti kardų; jie klajojo avinėlių ir ožkų odomis apsirengę; būdami vargšai, kenčiantys, kankinami; (kurie nebuvo verti šio pasaulio:). jie klajojo po dykumas, kalnus, urvus ir žemės olas.“ Hebrajams 11:36–38

Kaip čia parodyta, daugelis patyrė išbandymus ir persekiojimus, nes savo tikėjimu jie gynė Viešpaties reikalą ir nesileido į kompromisus su juos supančiomis

blogio jėgomis. Geras pavyzdys yra trijų Danieliaus draugų atvejis, kurie atsisakė nusilenkti statulai, pastatytam Nebukadnecaro įsakymu. Tie, kurie atsisakė garbinti šį statulą, turėjo būti įmesti į ugnies krosnį ir sunaikinti. (Danieliaus 3:1–12). Kai jiems buvo suteikta antra galimybė ir po Nebukadnecaro įspėjimo, šie ištikimi tvirto tikėjimo vyrai tarė: „Jei taip, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš degančios ugnies krosnies, ir Jis išgelbės mus iš tavo rankų, karaliau. Bet jei ne, žinok, karaliau, kad mes netarnausime tavo dievams ir negarbinsime auksinio stulpo, kurį pastatėi.“ Danieliaus 3:17,18

Čia tikėjimo darbas buvo atsisakymas garbinti auksinį stulpelį, kurį pastatė Nebukadnecaras. Šie trys hebrajai turėjo tikėjimą, kad jų Dievas gali išgelbėti juos nuo žiaurios mirties degančioje krosnyje. Kita vertus, jie nežinojo, ar tai bus jo valia jiems. Tačiau tikėjimas padėjo jiems nugalėti pagundą, neatsižvelgiant į tai, koks galėtų būti rezultatas. Jie turėjo tikėjimą, kad jei jie mirs, tai bus todėl, kad jų Dievas matė, jog tai bus geriausia. Jų tikroji viltis buvo išgelbėjimas „geresniame prisikėlime“. Hebrajams 11:35

Meilės darbas

Yra daug būdų, kaip meilė dirba. Hebrajų broliams Paulius rašė: „Dievas nėra neteisus, kad pamirštų jūsų darbus ir meilės darbą, kurį parodėte jo vardui, tarnaudami šventiesiems ir tebetarnaujate“ (Hebrajams 6:10). Čia minimi „meilės darbai“ yra daromi brolių labui. Tai atitinka Mokytojo nurodymą, kad turėtume mylėti vieni kitus taip, kaip Jis mus mylėjo. Jo meilė mums paskatino Jį paaukoti savo gyvybę už mus. Taigi, savo pamokyme Jonas rašė,

kad turėtume būti kupini meilės: „Turėtume paaukoti savo gyvybes už brolius.“ 1 Jono 3:16

Meilės darbas yra savanoriškas. Žmogus gali būti vedamas meilės, bet ne priverstas. Meilė grindžiama nesavanaudiškumu ir yra iš Dievo. Dieve turime aukščiausią meilės pavyzdį. Visi jo kūriniai iš vieno požiūrio taško yra jo meilės įrodymas. Jam nereikėjo to, ką jis sukūrė. Tai buvo skirta jo kūrinijos labui. Išskirtiniausias Dievo meilės įrodymas yra jo viengimio Sūnaus dovana, kad jis taptų pasaulio Atpirkėju ir Gelbėtoju. „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, kad atidavė savo viengimį Sūnų, kad kas tik juo tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“ Jono 3:16

Naujajame Testamente keletą kartų graikų kalbos žodis „agape“ – reiškiantis meilę – verčiamas kaip „mylėjimas“. Nors dauguma Biblijos tyrinėtojų teikia pirmenybę žodžiui „meilė“, o ne „mylėjimas“, vis dėlto tikrasis mylėjimas savo prasme labiau atitinka tai, kaip Šventajame Rašte apibūdinama dieviškoji meilė. Labdara – tai dovanojimas tiems, iš kurių negalima tikėtis jokio atlygio. Taip buvo ir Dievo dovanojus savo Sūnų. Priimant šią dovaną, suprantama, kad mes niekuo negalime atsilyginti. Viskas, ką galime padaryti, – tai išreikšti savo dėkingumą priimdami dovaną ir visą savo širdį atiduodami tam, kuris ją davė.

Meilė dirba, meilė duoda, ir taip meilė pasireiškia tarnystei Viešpačiui, Tiesai ir broliams – viskas „be jokių sąlygų“. Ten, kur meilė užpildo širdį, bus meilės darbai. Bus kasdienės aukos kitų, ypač brolių, labui. Bus degantis uolumas tarnauti Viešpačiui ir skelbti Jo šlovę. Kai tokių apraiškų nėra, tai tiesiog reiškia, kad trūksta meilės. Kaip klausė Jonas: „Kaip Dievo meilė gyvena“ tokiam žmogui? 1 Jono 3:17

Paulius mini kitus meilės darbus, kurie turi būti Viešpaties mokinių širdyse ir gyvenimuose. „Meilė yra kantri, maloni; ... nepavyduliauja; ... nesigiria, nesipuikuoja, nesielgia netinkamai, nesiekia savo naudos, nesipiktina, nemano blogo; nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa; viską ištveria, viskuo tiki, viskuo viliasi, viską ištveria. Meilė niekada neišnyksta.“ (1 Korintiečiams 13:4–8). Negalima tikėtis, kad mūsų puolusioje kūno būsenoje galėtume būti tokie kupini meilės, kad visiškai atitiktume šias įvairias savybes. Tačiau jei mūsų širdyje yra troškimas tai daryti, jos iš esmės pasireišk mūsų bendravime vieni su kitais, taip pat ir su tais, su kuriais susiduriame pasaulyje.

Kantrybė ir viltis

Paulius taip pat giria Tesalonikos brolių „kantrybę vilties mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje“. Kitoje vietoje jis rašė: „Mes esame išgelbėti viltimi, bet viltis, kurią matome, nėra viltis, nes ko žmogus mato, ko jis dar tikisi?“ (Romiečiams 8:24). Kaip Kristaus mokiniai, mes tikimės to, ką Viešpats pažadėjo, to, ko dar nematome. Svarbiausia iš jų ankstyvojoje Bažnyčioje buvo Kristaus karalystės įkūrimas, kurioje jie tikėjosi gyventi ir karaliauti su Juo (Apreiškimo 20:6). Mes džiaugiamės supratę, kad gyvename vis arčiau to laiko, bet vis dar laukiame, kol išsipildys viltis gyventi ir karaliauti su Kristumi. Mes, kaip ir ankstyvosios Bažnyčios mokiniai, ir toliau turime „vilties kantrybės“.

Šis laukimas reikalauja kantrybės ir ištvermės, nes kol mes laukiame, tenka ištverti išmėginimus. Paulius vėl rašė: „Mes didžiuojamės ir vargais, žinodami, kad vargas ugdo kantrybę, o kantrybė – patirtį, o patirtis – viltį. O viltis neapgauna, nes Dievo meilė išlieta mūsų

širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota.“
Romiečiams 5:3–5

Hebrajų laiške skaitome apie pažadėtą Kristaus sugrįžimą, kuris yra tiesiogiai susijęs su mokinių kantrybės poreikiu. „Jums reikia kantrybės, kad, atlikę Dievo valią, gautumėte pažadą. Dar šiek tiek laiko, ir Tas, kuris turi ateiti, ateis ir nevilkins. Teisisis gyvens tikėjimu, bet jei kas nors atsitrauks, mano siela juo nesidžiaugs.“ (Hebrajams 10:36–38). Apaštalo Jokūbo laiške skaitome: „Todėl, broliai, būkite kantrūs iki Viešpaties atėjimo [graikų kalba: buvimo]. Štai, žemdirbys laukia brangaus žemės vaisiaus ir ilgai kantriai jo laukia, kol gaus ankstyvąjį ir vėlyvąjį lietu. Būkite ir jūs kantrūs, sutvirtinkite savo širdis, nes artėja Viešpaties atėjimas [buvimas]“ (Jokūbo 5:7, 8).

Savo apvaizdoje Viešpats dažnai leisdavo savo tautai manyti, kad jo plano įgyvendinimo įvykiai yra artimesni, nei dažnai pasirodydavo esą. Tai ypač pasakytina apie Kristaus sugrįžimą ir jo karalystės įkūrimą. Daugelis ankstyvosios Bažnyčios mokinių tikėjo, kad Kristaus sugrįžimas yra labai artimas. Tačiau Petras ir kiti, dar nebaigę savo kelio, sugebėjo suprasti, kad tai neįvyks jų dienomis. Vis dėlto abejotina, ar kas nors suprato, kad praeis tiek daug amžių, kol įvyks šis išskirtinis Dievo plano įvykis.

Nepaisant to, ši šlovinga viltis buvo tokia brangi, kad jie kasdien kantriai ir ištvermingai laukė jos išsipildymo. Taip buvo ir su broliais Tesalonikoje, ir, sprendžiant iš Pauliaus pastabos mūsų pateiktame tekste, jie kantriai laukė savo vilties išsipildymo tinkamu būdu, toliau aktyviai tarnaujant Viešpačiui. Jie aktyviai laukė.

Žinios skelbimas

Šiandienos Šventojo Rašto ištraukoje apaštalas Paulius, girgdamas Tesalonikos brolius už jų tikėjimo darbus, turėjo omenyje jų veiklą skelbiant Kristaus Evangeliją. Tai paaiškėja iš apaštalo žodžių konteksto. Toliau einančiuose eilutėse skaitome: „Mūsų Evangelija pasiekė jus ne tik žodžiu, bet ir jėga, ir Šventąja Dvasia, ir dideliu įsitikinimu, kaip jūs žinote, kokie mes buvome tarp jūsų labai. Ir jūs tapote mūsų bei Viešpaties Jėzaus Kristaus pasekėjais, priėmę žodį dideliuose varguose, su Šventosios Dvasios džiaugsmu, taip kad tapote pavyzdžiu visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes iš jūsų pasklido Viešpaties žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet ir visur pasklido jūsų tikėjimas Dievu, taip, kad mums nereikia nieko sakyti.“ 1 Tesalonikiečiams 1:5-8

Čia Paulius kalba apie tai, kaip jis liudijo Evangeliją tiems, kurie tapo mokiniais Tesalonikoje. Jiems pasireiškė jo uolumas ir ištikimybė. Jis mini, kad jie tapo jo pasekėjais, kaip ir jis buvo Kristaus pasekėjas, sekdami jo misionierišku uolumu skelbiant gerąją naujieną. Dėl to jie savo ruožtu tapo pavyzdžiu „visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje“. Tada jis paaiškina, kodėl: „Nes iš jūsų pasklido Viešpaties žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet ir visur, kur pasklido jūsų tikėjimas Dievu.“ Tai yra nepaprasti teiginiai!

Jėzus, mūsų Mokytojas ir Vadovas, kurio mokiniais mes save vadiname, paliko nurodymus, kad turėtume būti jo liudytojai visoje žemėje (Mato 28:19; Apaštalų darbų 1:8). Jei tikime Juo ir Jo vadovavimu, paklusime Jo nurodymams. Nepaklusimas iš visos širdies būtų tikėjimo trūkumo įrodymas, nes šis tikėjimo darbas

nebūtų mūsų kasdieniame gyvenime. Būkime panašūs į Tesalonikos brolius, kurie skelbė Viešpaties Žodį toli ir plačiai. Taip jie parodė savo ištikimybę, sekdami Pauliaus jiems parodytu pavyzdžiu. Jie sekė juo, kaip jis sekė Jėzumi, kuris pats taip pat buvo ištikimas skelbdamas Karalystės Evangeliją. Mato 4:17; Luko 4:43

Tas pats išbandymas šiandien

Šiuo metu mes turime daug daugiau žinių apie Dievo plano įgyvendinimą nei turėjo ankstyvosios Bažnyčios nariai. Vis dėlto kantraus ištvermės išbandymas laukia ir mūsų. Visi norėtume, kad mūsų viltys dėl karalystės greitai išsipildytų, bet neturime jokie užtikrinimo, kada tai įvyks. Kaip ir broliai Pauliaus laikais, mes taip pat esame mokomi toliau aukotis tarnaudami Viešpačiui, nežinodami, kiek laiko dar turėsime taip tarnauti, aukotis ir kentėti.

Štai kodėl mums reikia kantraus vilties ištvermės. Būtent šis kantrumas leis mums išlaikyti viltį, nesvarbu, kiek ilgai teks laukti, ir nesvarbu, kokios sunkios gali būti mūsų patirtys tarnaudami Viešpačiui, kol aktyviai laukiame. Tai iš tiesų yra ištvermės išbandymas. Nepameskime savo pradinio entuziazmo Tiesai ir jos tarnystei vien dėl to, kad mūsų viltys, atrodo, vėluoja išsipildyti. Dievas yra tobulas laiko saugotojas, ir kiekviena jo plano detalė vyksta būtent tada, kai jis nusprendė, kad taip turi būti. Jei mums vizija atrodo užtrukusi, supraskime, kad iš tikrųjų taip nėra. (Habakuko 2:3; Hebrajams 10:37). Veikiau Viešpats išbando mūsų vilties kantrybę ir stebi, ar mes ir toliau liksime uolūs Jo tarnystėje, nepaisant to, kiek ilgai gali atrodyti laukimas.

Kai Paulius užtikrino hebrajų brolius, kad Dievas nėra neteisis, kad pamirštų jų meilės darbus, jis pridūrė: „Mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų tą patį uolumą, kad iki galo išlaikytų vilties užtikrintumą.“ (Hebrajams 6:10,11). Nepakanka, kad mūsų tikėjimo darbas, meilės darbas ir vilties kantrybė tęstųsi trumpą laiką ar daugelį metų. Tikrojo „ “ mokinystės išbandymas yra ištikimybė iki pat siauro kelio pabaigos, net iki mirties. „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ Apreiškimo 2:10

Aiškindamas palyginimą apie sėją, Jėzus pasakė: „Palyginimas yra toks: sėkla yra Dievo žodis. Tie, kurie prie kelio, yra tie, kurie girdi; tada ateina velnias ir paima žodį iš jų širdžių, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Tie ant uolos yra tie, kurie, išgirdę, priima žodį su džiaugsmu; ir šie neturi šaknų, kurie kurį laiką tiki, o išbandymo metu atkrinta. O tie, kurie nukrito tarp erškėčių, yra tie, kurie, išgirdę, išeina ir yra užgožti šio gyvenimo rūpesčių, turtų ir malonumų, ir neužaugina vaisių iki galo. Bet tie, kurie yra gerame dirvožemyje, yra tie, kurie nuoširdžia ir gera širdimi, išgirdę žodį, jį saugo ir kantriai duoda vaisių.“ Luko 8:11–15

Sėkla, kuri nukrito tarp erškėčių, yra ypatingas įspėjimas visiems Viešpaties mokiniams. Turime būti budrūs, kad šio gyvenimo rūpesčiai pernelyg netrukdytų mūsų tikėjimo darbui ir meilės darbui. „Ištvermė daryti gera“ yra geriausia apsauga nuo šio pavojaus, kartu su malda dėl neišsenkančios jėgos toliau dirbti, kol baigsime savo kelią. Romiečiams 2:7

Galiausiai, apie tarną, kuris ištikimai naudojo Viešpaties turtus, skaitome palyginime apie talentus: „Jo šeimininkas jam tarė: „Puikiai, geras ir ištikimas tarne! Tu buvai ištikimas mažose dalyse, aš tave paskirsiu valdyti dideles dalis; jeik į savo šeimininko

džiaugsmą.“ (Mato 25:21). Tegul kiekvienas iš mūsų ištikimai tęsia savo tikėjimo darbą, meilės darbą ir vilties kantrybę „Dievo ir mūsų Tėvo akyse“ iki pat savo žemiškosios kelionės pabaigos.